

**Bemin het Leven
of
Over hoe ik Ryvomas vond.**

**door:
Robin Verheeg**

*Ik draag dit boek op aan mijn Zelf.
Als jij hier Liefdevol om kunt glimlachen, dan draag ik het ook op
aan jou.*

Wat is Ryvomas?

Is Ryvomas de verlichting, het nirvana, het koninkrijk hemelen op
Aarde? Is het zelfverwezenlijking, de Boeddha? Is het Nu? Is het
Liefde? Onschuld? Is het een woord, een werkwoord?
Het is dit alles. Maar het is het ook niet.

Het is het moment voordat je je beseft dat je op een bankje zit met
je geliefde en dat jullie samen ademen.
Het is het moment voordat je je realiseert dat je voor het eerst in de
ogen van jouw kind kijkt.
Het is het moment voordat je weet dat je nergens nooit meer naar
toe hoeft, omdat jij er altijd al bent geweest.

Ryvomas is dat wat is, en dat wat niet is. Ryvomas is.

Excerpt uit *Bemin het leven of Over Hoe Ik Ryvomas Vond*, door Robin Verheeg.

Geschreven in de solstice opbouw op 20 juni 2012.

Het is Hal. Ik ben weer op de stickers naar de plek gelopen, heb gewacht in de groep. Hoewel het nog steeds vreemd is, is het niet meer ongemakkelijk en kan ik goed ontspannen, wachtend op wat de volgende invulling van de volgende Hal zal zijn.

Er gaat een deur open en Eva komt naar buiten. Zonder masker. Als enige van ons. Ze loopt naar een plek, gaat staan en kijkt om haar heen. Maakt subtiel en voorzichtig contact met enkelen dichtbij haar. We kijken toe en wachten. In opperste stilte. Dan gaat er een andere deur open en daar struikelt een jonge man naar buiten. Blond, blauwe ogen, een jongheid uitstralend. Helemaal in het wit gekleed met een rare ketting om. Ik kan het niet thuisbrengen, niet Indiaans, niet Hindoestaans, niet Aziatisch. Perzisch? Islam? Schichtig kijkt hij om zich heen en hij schrikt zichtbaar van ons, van onze maskers, van ons aantal. Ik zie dat hij in paniek raakt, en het is nog erger dan dat. Met mijn steeds subtielere waarneming zie ik dat hij ergens in schiet, dat er iets knapt wat hem in deze realiteit houdt

en ik zie dat hij naar binnenkeert en daar herinneringen herbeleeft. Zijn gezicht laat zien hoe pijn het doet, hoe afschuwelijk het is. Dan begint zijn lichaam te trillen. Hij kijkt op, met de tranen over zijn wangen, zoekt door het publiek heen en vindt dan Eva. Hij loopt naar haar toe; schuifelt, stap voor stap, een bijna bovenmenselijke inspanning. Het ziet eruit alsof hij 800 kilo draagt. We wijken voor hem en sluiten daarna weer. Eva loopt nu ook naar hem in hetzelfde tempo wat hij naar haar maakt. Het duurt een eeuwigheid en beiden geven niet op, maar bewegen in opperste aandacht en inspanning. Wij allemaal worden er gefocused van. Als de man nog vier meter van Eva is, gebaart Eva 'stop'. Zichtbaar uitgeput stopt hij. Laat het hoofd zakken. De jongheid die ik net nog zag, is besmet met een eeuwenoude vermoeidheid die overal van hem af lekt. Het is bijna tastbaar als een cape om hem heen geslagen. Zijn ademhaling raspt, zijn gezicht in een klem. Wat heeft deze jongen

meegemaakt om zich zo te voelen? Het is moeilijk te aanschouwen omdat het lijden zo aanwezig is.

Eva: “Tim, wees welkom.” Dan stilte. Na een paar minuten zie ik Tim weer met die bovenmenselijke kracht zich ergens aan ontworstelen en een dankbaar gebaar naar Eva maken. Hij gebaart naar zijn gezicht en maakt er een cirkelende beweging voor. Eva knikt.

“Voor ons staat Tim. Dat hij hier staat is bijzonder en bijna een wonder. Tim is, als de vierde generatie van zijn familie, uitgezonden naar een oorlogsgebied en is daar getraumatiseerd uit teruggekeerd, dat heet een posttraumatische stressstoornis. Tim heeft als medische staf in een uitgezonden team de organen van voor zijn ogen in ontploffing gebrachte kinderen in zijn handen gehad terwijl grote bruine ogen hielden van onbegrip en onschuld. Het is niet meer van zijn blikveld af te branden. Zijn psychologisch proces en behandeling geven hem niet de verlichting waar hij zo naar verlangt. Ik denk dat Tim in een andere laag heling nodig heeft en daarom is hij hier nu. Samen met elkaar gaan we Tim begeleiden naar een andere plek. Ik vraag jou om je meewerken hierin. We gaan dadelijk een Ryvomas-veld maken dat jij voedt met jouw zuiverste Liefde en intentie. Als je, om wat voor reden dan ook, aanvoelt dat je hier niet bij aanwezig kan zijn, loop dan nu naar buiten. Er staan mensen klaar om je op te vangen en te ondersteunen. Kies voor jezelf.”

Ik luister naar de rust en zachtheid van Eva. Ze voelt krachtig in haar zachtheid en straalt één brok veiligheid en kadering uit. Hoewel ik intens geraakt ben door het lijden van deze mooie blonde man die verteerd wordt door een olievlekachtig monster dat hem afknijpt van alles dat mooi en licht is en het beeld van de onschuldige bruine ogen met open ontplofte buik nu ook op mijn netvlies zit, blijf ik. Wil ik dat de vrijheid van mijn eigen blokkades ook door hem weer ervaren wordt, en hoop ik dat ik met mijn bijdrage hem heelheid kan laten meemaken. Ik sluit mijn ogen even en hoor sommige mensen weglopen. Ik kan het me goed voorstellen.

Ik hoor Eva zeggen: “Tegen Hal-protocol in, gaan we nu onze maskers af doen.” En inderdaad, daar verschijnen de gezichten van

mensen die ik niet ken en die met stralende ogen en krachtige lippen rondkijken en elkaar kort erkennen en groeten. Ik had me niet kunnen voorstellen hoe heerlijk dit moment zou voelen. Dit zijn mijn broeders en zusters. We brengen samen Ryvomas. We hebben samen de Draak ontmoet, we hebben samen onze Ryvomas geopend en openbaart. Dit is mijn volk. Ik ben één van hen. En kijk eens, wat voor een volk. Ik ben trots op ons.

Tim ontspant zich zichtbaar als we weer normale menselijke gezichten krijgen en vanuit die ontspanning komt er een stevige huilbui. Het raakt me weer en ook zijn eenzaamheid raakt me. Voordat ik me realiseer wat ik doe, loop ik naar hem toe, leg mijn hand op z'n

rug en hoop daarmee dat ik hem laat voelen dat hij gesteund wordt. Ik merk inderdaad dat hij rustiger wordt, haalt dieper adem en vertelt dan: "Ik ben moe. Ik kan het niet meer dragen." Ik laat zijn rug los en loop weer naar achteren.

Eva gaat voor hem staan. Maakt wat gebaren, cirkelt een soort cocon over haarzelf, werpt dat dan om Tim heen en daarna over ons als groep.

"We zijn hier vandaag op de Hal. Het verbindingsstuk tussen Hemel en Hel, tussen Monade en Maya, tussen het Een en het Ander. We zijn hier om onze broeder Tim naar huis te begeleiden, hem vrij te maken, zijn lijden te transformeren naar het Licht. We doen dat samen met elkaar. Want het lijden is niet alleen van Tim, het is van ons allemaal. Wij zijn verantwoordelijk voor wat we elkaar aan doen en elkaar aan hebben gedaan. Misschien niet jij letterlijk door wat je hebt gedaan, maar dan wel omdat jij onderdeel bent van het collectief en we het niet *niet* hebben laten gebeuren. Ik wil nu dat je jouw verantwoordelijkheid op je neemt. Weet dat de Ryvomas je draagt als jij jouw stuk draagt. Sluit je ogen. Laat de beelden komen. Grijp nergens in. Laat het zijn. Let it be."

Het wordt muisstil. Ik kan bijna geen adem meer halen omdat dat al te veel geluid maakt. Dan komen de beelden.

Flarden van Hollywood-films over oorlog, geweld, rassensegregatie. Dan protestliederen.

Dan beelden van Vietnam, Uruzgan, Golf, Afrika.

Beelden uit nieuwsuitzendingen.

Dan komen andere beelden.

Beelden van mensen, hun eigen film uit hun eigen ogen. Maar het is geen film. Die beelden komen gepaard met de gevoelens die daarbij horen. Ik proef de angst in mijn mond, de spanning en adrenaline in mijn buik. Doden of gedood worden. De tang.

Dan komen mijn eigen beelden van mijn eigen ervaringen. Van alle keren dat ik geweld heb gebruikt, van miniem klein tot oneindig groot. Van het leven dat ik nu leef en levens die ik geleefd heb of nog zal leven.

In de verte hoor ik een stem zeggen: “Draag je verantwoordelijkheid nu. Weet dat jij jouw stukje ziet, dat wij hier samen collectief zullen dragen. Neem nu jouw verantwoordelijkheid.”

In plaats van dat ik de toeschouwer was van de beelden maak ik mezelf de deelnemer. Daarmee opent ook via mijn inleving het inzicht over wat ik de ander heb aangedaan. De adem wordt uit me geperst, er verschijnt een band om mijn borst en mijn schouders worden zo zwaar dat ik door mijn knieën zak en tegen de grond sla. Toch krabbel ik op en zeg ik: “Ik draag mijn verantwoordelijkheid.” Ik hoor mensen om me heen huilen, grommen, schreeuwen. Ik voel me sterk en gedragen doordat we dit nu allemaal samen doen.

Dan hoor ik in de verte zingen. Een prachtige jonge meisjesstem. Een sereen lied. Het verzacht de stijfheid waarmee ik het lijden draag, het maakt het lossler zodat het zacht wordt, vloeibaar.

Eva: “Dank je wel voor het opnemen en dragen van jouw verantwoordelijkheid. Laat de pijn ervan nu door je voeten de Aarde in lopen. Jou is vergeven.”

Die zin doet iets breken in mij. Ik voel de oneindige grootheid van de Aarde, de immense liefde en ik wéét dat zij kan dragen, dat zij kan vergeven, dat zij ons liefheeft in alles wat

we doen. En dan stroomt, millimeter voor millimeter de pijn weg, weliswaar tergend langzaam, maar het stroomt wel. Op het moment dat ik kan denken: “nu lijkt het wel op”, hoor ik Eva weer.

“Kom langzaam terug hier in de Hal.” Ik open mijn ogen, knipper. Wat een reis hebben we gemaakt...

Tim ziet er lichter uit. Hij loopt naar Eva, gaat voor haar op de grond zitten. Eva komt bij hem zitten. Hij legt zijn hoofd in haar schoot. En als een moeder wiegt ze hem. Dat beeld raakt me zo ontzettend en ik ben kennelijk niet de enige daarin. De tranen lopen over mijn wangen. Tim huilt er alles uit. Niet in een hysterie, maar juist in alles oplossende bevrijdende tranen. En Eva draagt hem alleen maar in hoe hij de tranen huilt die hij nog niet heeft kunnen huilen. Ik voel het pure rauwe verdriet. Het verdriet van onwetendheid, het verdriet van dingen moeten doen die je niet wilt doen, het verdriet van niet weten hoe je ‘nee, niet in mijn naam’ kunt zeggen. Het verdriet van dat je speelbal bent van andere krachten. Het verdriet van oningewijd zijn, het verdriet van de onschuld die bezoedeld is geraakt.

Eva wiegt, neuriet een liedje, streelt zijn blonde haar. Eva als belichaming van de oermoeder en Tim als belichaming van het onschuldige kind. We gaan allemaal zitten, raken elkaar aan en gaan mee in het wiegen. Allemaal samen transformeren we de pijn, het lijden, de onwetendheid naar zachtheid en licht. Weer de serene meisjesstem. Ons is vergeven. Op het eind wordt er een ronde cirkel gemaakt om Eva en Tim heen. Iedereen hand in hand maken we samen één toon. Tim en Eva worden helemaal stil. Even denk ik dat Tim dood gaat, zo stil en vredig is hij. En dan begint Eva hem zachtjes over heel zijn lichaam te trommelen. “Kom je weer bij ons? Je plek is nog hier.” En langzaam wordt Tim weer wakker. Hij opent zijn ogen, ze stralen. “Ik heb haar gezien! Ik had contact met de Ziel van het kind. Ze heeft me laten zien hoe gelukkig ze is. Het was mooi.” En dan valt hij acuut in slaap. Eva staat op, er komen dekens en kussens aan waar Tim helemaal in wordt gestopt. Sommige mensen staan op, omhelzen Eva en gaan weg. Ik blijf met een klein clubje zitten, in diepe stilte, in diepe vervoering over wat ik heb meegemaakt, in heelheid. Wat was dit heilig.